

архъ-тъ можѣше и безъ намѣсване на държавни-тѣ власти, да испрати нѣколко отъ стражаре-тѣ си да вдигнѣтъ осѣдения на заточение и да го заведѣтъ гдѣто трѣбва. Тогава бѣше страстна-та седмица и въ идуща-та недѣля щѣше да бѣде празника за Христово-то Въскрѣсение, та народъ-тъ не искаше за тоя голѣмъ празникъ да е лишенъ отъ богуслужение-то на любими-тѣ си свещенноначалници.

Токо щомъ бѣше се събралъ народа около метоха и храма, пристигна единъ службашъ, испратенъ отъ министра на полиция-та, за да събощи на владици-тѣ, че щѣтъ бѣдѣтъ заточени. Въ това врѣме стана едно смущение, предизвикано отъ Хаджи-Никола Минчоглу, та казанний службашъ си отиде, нъ полиция-та пристигна и покани навалица-та да се разотиде. Никой не послуша полиция-та, нито пжкъ тя употреби насилие, като ѝ се обясни, че хора-та сж дошли да се черкувѣтъ, нъ слѣдъ малко пристигнахъ нѣколко войскаре, които само минувахъ отъ врѣме на врѣме прѣзъ улица-та, която дѣли храма отъ метоха. Тия войскаре бѣхъ испратени, види се, да пазѣтъ да не би разяренный народъ да напोकоти нѣщо на околни тѣ грѣцки кѣщи. Захванало бѣше да се мржѣва, когато пристигна самъ министръ-тъ на полиция-та, придруженъ съ 20-30 души стражаре и съ Хаджи-Никола Минчоглу. Той влѣзе при владици-тѣ та имъ събощи, че царска-та заповѣдъ за заточение-то имъ трѣбва да се испълни, че тѣ трѣбва вече да оставѣтъ Цариградъ. Така ги сжвѣтваше и Хаджи-Никола Минчоглу, като захвана да пѣди изъ стая-та нѣкои отъ присѣтствуѣщи-тѣ бѣлгаре, обаче народъ-тъ внезапно грабна тоя последния, бѣ го и на часа щѣше да го раскѣса, ако нѣкои хора не бѣхъ го избавиле. Нѣколко души казахъ министру, че при такива хубави и весели дни, които идѣтъ, народъ-тъ го моли, за царѣвоо здраве, да остави владици-тѣ за празници-тѣ въ Цариградъ. Министръ-тъ благосклонно прие тая молба и каза, че на другия день ще отговори. Откакъ си отиде министра, рѣши се да се подаде една молба султану, на заранъ-та, когато отива въ джамия-та, а друга — на посланници-тѣ на голѣми-тѣ европейски държави. Сждържание-то на тия молби бѣше, че се назначѣтъ справедливи-тѣ оплаквания на бѣлгарския народъ отъ грѣцко-то духовенство; че му се не припознавѣтъ черковни-тѣ правдини; да се припознае право-то на